

Гезидъ не бѣ му открылъ тайната на царницата; а освѣнъ туй Фернандо, въ разстоиніе на петъ шесть години, когато са бѣше въ Пиринейтъ не бѣ никакъ видѣлъ пріятеля си.

Нійдѣ не быва человекъ толкози благорасположенъ колкото въ полето, въ пѣтуваніята, и въ едни кола които вървѣтъ бърже.

Двайсетъ пѣти Фернандо бѣше отправилъ вече питанія на спѣтника си, който, свѣнливъ и боязливъ изъ найнапредъ, разумъ че уваженіето и смиреніето не трѣба да въспиратъ любезныя и ученя, какъвѣто бѣше той, да си исказва дарованіята. И тѣй, вжтрѣ въ полуинъ часъ Фернандо, очарованъ отъ приказката му, рече:

« Тако ми св. Іакова! ный военнытъ не знаймы голѣмы работы; и за обезтцетеніе ный благороднытъ не знаймы нищо! И жално ей-Богу! пріятно нѣщо е да са учимы ако имамы време. Кажы ми, младый мой пріятелю, истинно ли е че не си излѣзвалъ никоги изъ кѣщата на уйка ми, който е превъсходенъ воинъ, но не и голѣмъ мѣдрецъ, при кой дѣволъ си научилъ сячко туй? защото ми са струва, Богъ да ма прости, че си способенъ да научишь и единъ поць! »

Никильо, като са усмихнѣ, разказа му невинно и открыто, какъ бѣ влѣзълъ въ кѣщата на д'Агвилара като слуга, подъ командата на сеньоръ Пауло, настойника, и какъ излѣзе съ ученіе, благодареніе на двѣтъ момичета, Аиша и Кармена.

Той му разказа безъ да са свѣни никакъ, и съ горда даже признателность, сячко което длѣжѣше на добринытъ и на благодареніята имъ.

А Фернандо, покъртенъ сѣрдечно, ненасытно слушаше тѣзи подробности; благовреміето бѣше много естествено да говори за Кармена, и случайно даже и за Аиша.

И веднажъ като паднѣ думата на този предметъ Никильо не са уморяваше да говори, а Фернандо да слуша.

Въ малкото минуты въ които бѣ видѣлъ Аиша,